

Международно Висше Бизнес Училище
International Business School

КУРСОВА РАБОТА

НА ТЕМА:

**СЪВРЕМЕННАТА СВЕТОВНА ФИНАНСОВА КРИЗА –
ОБЕКТИВНИ И СУБЕКТИВНИ ИЗМЕРЕНИЯ**

Изготвил:

...

Фак.№ ..

Проверил:

2017

УВОД

Световната финансова криза се явява катализатор на процесите, започнали през 2009 г., и проявили се през 2010 г. в ИПС, а икономисти, приемат дълговата криза в ЕЗ за последна фаза на световната финансова и икономическа криза в Европа. Двете кризи се характеризират с общ климат на изключително ниско доверие на финансовите пазари в ЕС, особено в ЕЗ (Паскалева, 2015, с. 244). Изследвания на Bulow и Rogoff (1989) и Reinhart и Rogoff (2009) потвърждават възгледа сред икономистите, че глобалните икономически фактори, включително цените на суровините и основните лихвени проценти, имат значимо влияние при възникване на кризи с държавния дълг, а високата капиталова мобилност предполага появата на световни банкови кризи. Световната финансова криза доведе до значително намаление на активността на финансовите пазари (основно от страна на търсенето), което се явява глобален икономически фактор и предизвика проблемите при пласирането на ДЦК сред PIIGS. Последва допълнителен смут във финансовата система на ЕС, като беше засегнат значително банковият сектор в страните-членки, а принципът на свободното движение на капитали в Съюза се прояви като проводник на този резултат. Matolopoulos (2011, p. 252) споделя подобно мнение, като смята, че капиталовите трансфери в по-малките икономики са извън контрол, поради излишния кредитен ръст, липсата на ефективен правен контрол и рисковата кредитна политика на транснационалните банки, като подчертава една от негативните черти на глобализма – увеличаване на глобален системен риск.

1. Кризата в Еврозоната – последна фаза на световната финансова криза

Европейската дългова криза е дългогодишна икономическа криза в рамките на ЕС, която засяга пряко страните-членки на ЕЗ, като първоначални индикации за проблема са налице още през 2009 г. Сред страните в епицентъра на кризата са Гърция, Португалия, Ирландия, Испания и Италия (PIIGS), като към тях може да се добави и Кипър. Тези страни са наименувани преди кризата с абревиатурата PIIGS,

поради растежа, основан на прекомерно потребление (но ниски инвестиции) и внос, а през периода на кризата биват преименувани – GIIPS, поради липсата на растеж в следствие на прилаганата политика на строги икономии. Проблемите в посочените страни са свързани или с невъзможност за изплащане на задълженията по държавния дълг, или с рефинансиране на държавата, или със спасяването на свръхзадлъжняли местни банки.

Официално в спасителните програми държавите, при които е получено пряко финансиране на централната власт са четири – Гърция, Португалия, Кипър и Ирландия, докато при Испания, се отнася до рекапитализиране на фонда при несъстоятелност на банките. Италия не получава финансова помощ, но дейно участва в реформите на ниво ЕС и ИПС след 2011 г., поради опасността от разпространение на кризата. Ирландия и Португалия излизат от спасителни програми през юли 2014 г., а Гърция и Кипър успяват да си възвърнат частично достъпа до финансовите пазари през 2014 г., като е планирано спасителните им програми да завършат през 2016 г. Обобщено, дълговата криза се разпространява по следния ред – Гърция (декември 2009 г.), Португалия (май 2010 г.), Испания и Италия (август 2011 г.), Кипър (юни 2012 г.). Ирландия е засегната значително от глобалната финансова криза през 2008 г., като при реализирането на спасителната програма на държавата в банковия сектор се ползва от помощта на европейските институции през 2010 г.